

KRJELA 12

Klub mladých autorov pri Knižnici G. F.-Belopotockého v Liptovskom Mikuláši

Peter Cibák

Homo shopping

*„... terajšia prítomnosť, okamih,
kedy hovorím. Teda okamih, v ktorom
som prehovoril, lebo ten okamih patrí už
minulosti.“*

Plotinos

I.

V čiernych mozgových závitoch
otáčaš súkolesím v cudzom stroji
a v dlani zvieráš pohyblivý čas. – *(Je to klamstvo,
on zvierá teba, potíchu ťa oblizuje,
ale ty zhoríš – si horľavejší ako čokoľvek iné.)*

V televíznych vežiach počuť pult unavenej noci
(stráž si ju!)

dávkujúc nesplnené sny
vlnových frekvencií, absolútnej pravdy – nepravdy,
nedokončených orgazmov,
úbohých krokov v neistých ohybných stopách,
ktoré už toľko – koľko? Veľa ráz premiešali
chladnú mrazivú hlinu s krvou.

*(Skús čítať z minulých vrstiev – prečítaj si Havránok,
prekop sa a nájdeš kosti, ktoré páchnu ľudsky.)*

(Chceš sa poprieť?

Popri sa!)

Zataj dych – zatajíš sa pred pálivým zničujúcim vzduchom,
ktorý vždy štípal a napínal pľúca,

odkedy Adam v šťastnom (*pre teba*) hriechu odhryzol

vlastné jablko – teraz mlčí,

skrýva sa v priesečníku tela a tieňa,

pretože (*ty a ja*) sa dedíme (*manipulácia libida*),

navzájom sa prezliekame do nových prefikanejších hriechov,

prelievame si (*tú istú*) nedopitú krv,

trháme stromom – (*stále*) korene, pretože my sme (*n-e-s-t-á-l-i*),

neuchopiteľní, stále sa meniaci v kolosálnom pohybe.

II.

Difúzia medzi svetlom a tieňom,

dieťaťom a starcom,

kolískou a truhlou,

hlasom a tichom.

(Už si sa zaprel?

Nie?)

III.

Hlasy – hlasy z prebdených snov,

podvedomé melódie,

struny v prepätí blížiacej sa smrti,

skladajúc roztrúsené kosti v chaose.

(Existuje lepšia teória? Ako vysvetlíš tieto cyklické

kolobehy, ktoré ťa odmietajú uložiť v prah.)

Matky už nekoja deti pri kolíske,

stoja v pokrčených kolenách nad budúcim

hrobom – áno – (*vstúpiš doň,*

podpíšeš sa nevlastným menom ako do matriky

a pekne poslušne vrátiš celý obsah urny.

Kolká irónia – pre tie, ešte nenarodené).

Hudba znie – stále.

(A zvony?)

S ozvenou ťa láka aj nahromadené svetlo,

na ktoré zatiaľ nevidíš (*si neprebudený tmou*).

Odpojený od atmosféry

ako každý prázdny život s hmotným vákuom.

Spíš v teplej útulnej maternici,
ktorá ťa kŕmi starými veršami.
Tam neplačeš – *(nemáš prečo)*.
Nemáš tvár, z ktorej by si vysušil slzu,
ruky, s ktorými by si sa uchopil.
Len snívaš polospánkom
a čakáš, kým ti cudzie chladné ruky zdvihnú
kotvu a nechcene odplávaš – vynoríš sa v krajine ni(e)koho.

IV.

Dokončené nekonečno,
vyplnená prázdnota,
zastavený čas,
pravdivé absolútne slovo.
*(Po tomto tak túžiš, po takýchto hlúpych
detinských absurdných maličkostiach,
ktoré ťa gniavia z generácie na generáciu?)*

Zastav sa *(prosím)*.

Kde len končí tma?
(Za tebou – pred tebou.)

V.

Skoro – príliš skoro si sa zamotal v nevyšliapaných
chodníkoch,
do stôp, čo nekráčajú odnikadiaľ a nikam – v prachu,
zvinujúc sa do letokruhu, ktorý narastá – hrubne
o každý budúci rok.
A v tom priestore – medzi – spíš,
ukojený tmou z matkiných pŕs
(život je odtrhnutie si od úst).

Jazvy už vyschli,
dnes ich môžeš prečítať.

(... alebo ešte stále mlčíš?)

Posledné lano hodené topiacemu,
mŕtvy bod vo vznikajúcom pohybe,
načrtnuté súradnice vo vode,
odhad voľným okom cez kľúčovú dierku
(to je život).

VI.

Po kúskoch zliepaš črepy z pohára
(*pýtaš sa, čím zo naplníš?*).
Už nerozumieš vtáčim letom,
neprečítaš jedinú čiaru,
ktorú zanechali vo vzduchu.
Tráva šumí v tráve,
voda tečie vo vode,
elektrické drôty bzučia
a v kútikoch ti z úst steká vlastnocudzí tieň.

(*Prosím – možno posledný krát ťa prosím.
Vykloň sa z vysokých okien,
za ktorými nazeráš,
urob jeden teplý pohyb,
– a ucítiš sa,
ako horíš v nevlastnej koži.*)

VII.

Badať ako postupné pohýnanie svetelného tieňa,
hoci fotónové zrno presiaklo pokožku,
bráni uhnúť: dozretiu váhajúcej krvi,
topoľom, ktoré zapaluje južné slnko
(*akoby si ty nemal právo
– ostať mimo lúčov
– mimo dopadnutých hviezd, ktoré ceruzkou dočarbali nebo
– mimo striedaní ročných období*).

Izolovaný od nezrozumiteľnej reči (*piesne!*),
ktorá tebe – poslednému hovoriacemu –
kypí z úst,
z rúk,
z očí (*napovedá? – prezrádza?*
*Odvolaáva sa o pohyblivé steny,
o ktoré si nedokážeš rozbiť hlavu?*).

Nie, tu – v tejto premenlivej prítomnosti,
ktorá preteká tekutým pieskom,
horia jesenné listy,
deti cmúľajú trpké cukriky,
scvrknutým ženám znovu ružovejú líca,
sa človek priznáva (*s tvárou za mrežou*) – od kostí
páchne jeho klamstvo.

(*Odchádzaš? Nie je kam a prečo.*)
Aj vtáky sa vracajú po vzdušných stopách,

tiež mapujú nevyklíčené semená.
*(Ale ako vidím – ty – neveríš hodinám, čo tikajú presne
v rytmických farbách,
neveríš jesennému popolu, čo bliká uprostred stola,
si len dezorientovane-pomýleno-stratený.)*

VIII.

V odvrátenej tvári,
vo včelou nedotknutom kvete,
zhasinajú posledné iskry v slepom oku
(ponor ruky do vody – umlč sa v rieke).

Na stole prázdno – iba letmý pohľad vypovedá,
ujasňuje vzťah medzi pahrebou a človekom
*(pretože chladne – do posledného uhlíka,
prehltajúc lepkavú tmú).*

Akoby ľudia kráčali – postupne a bezcieľne –
cez nevlastné dlane,
z ktorých neprečítajú ani jednu
dávno vyrytú čiaru.
Slovom sa neoslovia,
pohybom sa nepriblížia.

Pretrhli sa *(v nedokončenej minulosti)* srdcové chlopne!?
Koho?
*(Tvoje. Máš ich v dosahu žmúriaceho oka.
Stačí len potiahnuť.
Zachytiť sa v hustnúcej hmle, ktorá vykročila do ulíc ranným krokom.)*

IX.

Voláš k sebe.
Do vnútorného ucha sa oslovuješ
zmenenou dezorientovanou samorečou.
(... konečne sa odvolaj – zapri sa!)

Ladíš ozveny v popraskaných stenách,
rozpínaš bledú mramorovú kožu,
medituješ v mŕtvych *(televíznych)* snoch,
ktoré káblami dusia nočné strechy
*(a nepočuješ v noci praskot recitujúcej sviece,
ktorá sa ti prihovára).*

Kotvy sa neuchytili – liptovské more vsalo
každé pohyblivé slovo,

Krivé echá posunulo o ďalšiu jeseň,
ktorá už začína škrabať lístím – *(už prichádza?*
Už znovu melancholicky zhadzuje neónové metafory,
obaľuje chladné asphaltové labyrinty mačacími kožuchmi?).

Chyba – zámienka v zrakovom vneme,
odraz post-simultánneho obrazu,
zadržanie dychu pred skokom do vody,
ktorý sa *(bohužiaľ?)* nekoná.

X.

Medzi ubúdajúcim tichom
(... omyl, narastajúcim v neprospech
pohlavného aktu).
Bez topánok – bez strachu,
nepostrehnuteľný prstom,
neuchopiteľný ústami,
ktoré špúliš v nadrobených črepopch rozbitého zrkadla
(sa zrkadlíš – v bezkontextovosti slova
hádzaš kameň do horizontu a meriaš vzdialenosť).

Stať sa: olúpený o samotu,
odpojený od pupočnej šnúry – *(je stred?*
Uzavretý krvavý kolobeh?
Neohybná vodorovná smrť?).

Treba sa vyhýbať nepravým umelým obrysom,
ktoré vykresľujú imaginárnu tvár
(bez pocitu kože).

Treba hlasno *(celou nadváhou zvuku)* zrevať
do scvrknutého priestoru,
jedným smerom!!

XI.

A D C E B
|——|——|——|——|

Krúžiaca ruka po zatvrdnutej kôre.
Rozplakaná ruža.
Voňavý strom.
Jeden sladký tekutý bozk.
Počítanie farieb ústami *(práve odumretého listu.*
Pokiaľ?
AC – svet viditeľný. Pravdepodobne potiaľto môžeš uniesť

svoju metaforu,
zviditeľniť ju grafickým pomenovaním,
stváriť obsahom,
označiť ju v trojrozmernom priestore – utíšiť!).

Prítomnosť je nepodstatná,
nenarušuje vnímanie ohňa – (pretože ju nepredpokladáš.
CB – svet pomyselny. Predobraz objektu len pomaly
v proti-pohybe dozrieva,
napíňa sa vyšším uchopiteľným dotykom.
A teraz sa pýtam: „O čo usiluješ?“).

XII.

Ako kameň v plynúcej rieke,
(neistý – váhavý).
Ohlodávaš sa v čase,
v spomínaní (na to, že si bol dieťa) zaobľuješ kožu.

Prídeš k bodu – k prieniku simulácií,
paralelných možností,
nepoužitých – do seba stočených viac-rozmerností
(slova),
ktorým sa oslovíš.
Nadobudneš (nadhľad nad scvrkávajúcim sa telom,
ktoré sa aj tak pomaly ukladá v rozklade)
a vyslovíš sa v starobe.

Smrť.
Slovo u konca (ktoré sa beztak nekončí).

XIII.

V tichom vetre ožíva jeseň
a stromy sa nakláňajú do väčších kontrastov, o jasnejší
jas blikajú v potulnom tieni. V oku prelievajú farby a ty
slepneš, nevidíš na nevlastné oko – ruku – nos, len
bezstarostne poskakuješ na jednej nehybnej nohe,
usrkujúc si z vína, ktoré takmer dozrelo.
(Film však beží ďalej – nepretrhnutý.)
Sochy podišli o ďalšie dejstvo,
v iných šatách, v rozdielnych pohyboch sa
tvária (tebe) do tváre.
A ten ich triumfálny škripot zubov,
detský nevinný smiech, ktorý ťa srbí
pod kožou, sa nevytráca, neutícha. Šíri sa
o napnutý sval – (v tesnej blízkosti pohybu).

Vždy ostane len trblietavý popol,
ktorý budú (*ini*) prežúvať medzi zubami
ako dôkaz tekutého ticha,
v ktorom si sa skrúcal v bolestivom kŕči.
Tam si hĺbil hrob,
tam si oberal jedovaté jablká (*mimo dňa a noci*).
Vždy len bosý si prikladal ústa k rozsypaným
črepom, v plnom rozkvetu kvetu, aby si
porozumel svetu (*ktorý pomaly dohára*).

Možno (*ešte*) letí vystrelený šíp,
možno sa rodí nová hladkosť ženskej
pokožky, po ktorej sa bude kízať
minulé hviezdne nebo.

XIV.

Ťažké olovo (*hned*) cítiš v očiach,
Keď sa dutou vyhorenou žilou preháňa tma,
*(si len tá polospánok žijúca mŕtvola,
ktorý sa suchotavými krokmi vzdáva poslednej sekundy
v živote).*

Spíš v chlade, k spánku priloženej hlavne
A držíš neistý prst na spúšti.
Pokúšaš sa rozvinúť oko o neistý podvedomý pohľad,
Ktorý si (*v zákaze*) strážiš.
(Skús ním nazrieť, vyloviť) seba v zrkadle,
ktoré ťa nechcene spomaľuje,
brzdí pohybujúce sa telo po vopred predurčených súradniciach,
zatiaľka hovoriace totálne slovo,
(bez súvislosti).

XV.

Od neskorého rána až po svetlom zuhoľnatený list
sa prebúdzáš. Precitáš v orosenom noži,
ktorý si prebija (*zvnútra*) cestu.
*(Cez bronzovú kožu,
cez tvoje fosílné mäso,
ktoré sa trblieta v jantárovom objatí.)*

A z výšky súmrak, trhá tryskajúca krv,
ktorá nechutí – nezapácha (*aspoň nie tak, ako by mala*).
Sladko sa nelepí o neprebudené periny,
len farba potichu vyznieva
na tvojich panenských šatách,

(neboj sa).

Už ho niet.

Zmizol so zvyškami tieňa,

po ktorom kráčali mŕkve autoportréty bez tváre.

Leontios, syn Anlaionov, vracajúc sa z Peiraiea spozoroval po vonkajšej strane severnej steny, že tam u kata leží niekoľko mŕtvol, mal chuť sa na ne pozrieť, ale na druhej strane súčasne cítil odpor a sám seba od toho odvracal; chvíľu so sebou bojoval, zahaľoval si tvár, ale nakoniec, zdolaný žiadostivosťou, otvoril si násilne oči, pribehol k mŕtvolám a zvolal: „Tu máte, zatratenci, nasýťte sa toho krásneho divadla.“

XVI.

(Genitívna adjektívizácia.

*Násilná manipulácia ako dôkaz neschopnosti vyjadriť sa
a zároveň poprieť – negovať všetko – aj nevyslovené.)*

Aromatizácia tela.

Parfumerizácia krvi.

Transplantácia slova.

Exhumácia pocitu.

Smrť muža.

Smrť ženy.

Smrť pohybu.

Smrť myšlienky.

Smrť poézie.

Ruka nešťastia.

Ruka zákona.

Ruka žobráka.

Ruka mladosti.

Ruka slnka.

Koža stromu.

Koža vody.

Koža cesty.

Koža oblohy.

Koža ryby.

*(Problém je, či sa dnes človek naozaj, akoukoľvek príčinou, dostal ku
kríze v komunikácii, k nechcenej zámene nedorozumieť sa,
ktorá vyúsťuje do absencie zvukového obsahu.*

*Čitateľ prestáva pozorovať, už sa nepýta, neoslovuje sa, iba prijíma slovnú
potravu na základe samodeštruktívnej sebareflexie, ktorá cíti čoraz väčší
hlad.*

Klame zrakový orgán, alebo objekt pozorovania klame oko?

*Relativizácia lyrického subjektu aj mňa posúva nad priepasť,
ktorá možno neobsahuje hĺbku, neprepadáva sa.)*

XVII.

Krivá, v poryvoch dolámaná hladina,
neozvučené slovo,
približujúca sa diaľka v nehybnej dlani,
ktorá sa uhýba v ľudoprázdnej ulici.

Prázdne oko v pozorovaní oka
(nestačíš sa čudovať?)
*Čuduj sa sám sebe. Prekop sa vo vlastnej zdutej hrudi,
prebud' bdiaceho, naznač mu stopu, v ktorej sa k tebe priblíži.
Oslov ho teplým dažďom,
máš ho na dostrel).*
Ešte stále si dieťa,
ktoré vo vratkej kolíske
posúva *(dychtivo)* šumivé vrásky
o nedokončenú minulosť.
(Spomínaš?) alebo si už zabudol,
keď ti Váh oblizol melancholickú pätu.
Pozorne, od teba odtŕhajúc spomienku.

XVIII.

Možno už budúci *homo...* tlčie srdcom
v urne. Rozprašuje obnažený popol *(práve teraz tebe do očí)*
a ty plačeš.

Priamy potomok z vymodelovaného rebra,
treba modlitbu, preskočiť plameň vlastného tieňa
a oddať sa výbuchu vo vnútri mŕtveho srdca.

Do kruhu.
Zvinúť a opakovať donekonečna chôdzu
dávno zaprášenej cesty.
Dopraviť sa do stredu zeme.

K truhle!

XIX.

(Nič sa nedeje?)
Nanajvýš kypí z hrnca.
(A samota?) Ako jediný tvorivý priestor

sa scvrkáva na minimum,
pretože všetci stratení cestovatelia,
svedkovia posledného ticha
dávno zamrzli v snehu,
ktorý sa napriek klesajúcej teplote
hypnoticko-demagogického vzduchu topí
(*prepni kanál, naznač vnútorné interview*).

Tam ukryli mapy,
hlboko do krajiny,
pod jej stuhnuté blato.
Tam zostávajú navždy (v *zázname odtlačeného kopyta*)
ako smer frivolného
vetra, keď sa hrá s vyhorenými vlasmi
usmievajúceho sa dievčaťa.
(*Si ňou očarený?*
Zamotaný ako milenec v zdevastovanom mozgu pri sit-comedy,
ktorý si vždy na svitaní pýta jeden bozk,
ale zároveň sa stráca, rozplýva, pretože ignoruje noc,
ktorá ho jediná bola schopná ukryť?)

A cena stúpa za hovoriace kosti,
priam vyráža ortuť z teplomera,
keď ťa pozorujú z druhého brehu.
Osoby. Nieкто podobný tebe.
Náznak anonymnej tváre, ktorá má potrebu
sa zviditeľniť. Odrhnúť sa v samote
a umlčať medzeru, ktorú za sebou zanechala.
(*Usmievaj sa v 9 milimetrovom filme.*)
Len tam pochopíš význam alebo nutnosť
nablýskaných vybielených zubov,
ktoré sa prehrývajú cez miechu každého z nás
(*a mlč, nehovor, neprehrádzaj, neospravedlňuj sa, neodpúšťaj,*
nepriznávaj, zatĺkaj).

XX.

Milá Lou!

Som na dne, na konci nite držím sám seba za ruku, odsunutý od pulzujúcej noci, kde bez jediného pohnutia jazyka čítam odkazy na stenách, hieroglyfy moderných faraónov (*a nový Champollion, skrútený vo svojej hluchej ulite klepká kladivkom nezrozumiteľné transkripcie*), virtuálne verše, ktoré slúžia ako podhubie reklamných sloganov.
(*Ja som už vyslovil – svoju krízu slova – svoj syndróm, ktorým trpel aj Franz K.*)
Radšej sa prehrabávam lístím a zúrivo kopem do mimo-spektrálnych farieb, ktoré potichu unikajú slepému oku – z opačnej strany (*možno som to prehnal*)

s THC, možno som už nezniesol pohľad na svoje budúce potomstvo, ako sa zvlíja v neutíchajúcom kríči na koberci) a lepí sa v dlani ako spomienky na (túto) žily-trhajúcu jeseň.

Milá Lou! Ty vieš, že keď ma chladný Október svrbí v žile a malé fotónové dávky už nedokážu rozprúdiť lepkavú krv,

ktorej ubúda (z fľašky Cabernet Sauvignon), sa veľmi rád chúlím do tvojho teplého lona. Len v ňom som žijúce embryo, pripútané optickými káblami, prezradený v prvej chemickej iskre, ktorú dnes volajú – **Láska**.

Od ruky ruku neodtrhneš (*whit or whitout you*),

a odpovedz mi, prosím, kedy naposledy, v novo vznikajúcej homosfére si videla privoňať človeka ku kvetu, alebo roztrasenú surovú kožu, ktorá by sa po dotyku rozvlnila, uhla od pažravého ohňa?

(*Nie*), ja a ty sme komfortne uniformovaní v budúcom hrobe, v rakve, ktorej veľkosť zatiaľ nedokážem odhadnúť – (*ešte nie*) – ešte neviem, aké šaty mi splynú s kožou, aké pohyby stŕpnutých úst mi pristanú v tichej mramorovej perine.

Lou! Už nechcem veslovať proti samote, byť zaseknutý medzi škrípajúcimi dverami, stáť na prahu v napnutých bledých lícach a čakať, kým zazvoní telefón (*už dávno odpojený. Túlam sa s preseknutým drôtom od tvojho srdca*).

A práve teraz sa vo mne môžu pohnúť ľady, keď tráva klesá ku dnu. Pod úroveň vyschnutého Váhu, k poslednému najnižšie sediacemu kameňu, ktorý už nerastie, len puká do iného skupenstva ako (*ja*).

Chcem sa pohnúť, byť pohyblivý v tomto hermeticky uzavretom priestore. Utrieť si slzy z obloka. Potriať korunou stromu, v ktorom lístie nahradili čierne havranie zobáky. (*Maj sa, Lou!*) Odchádzam, aj s okovou na nohe, aj s treťou stopom sa dokážem túlať mimo mesta. Tieňa. Možno tam budem schopný zahryznúť sa do kryštálového jablka. Spomínaš, pretože tieto jablká sú jedovaté, jedovatejšie ako ktorýkoľvek verš, ktorý som ti recitoval.

(*Prečo sa nik nesmeje – neplače?*)

Mám hlad, kontrolujúc sám seba v roztopenej mláke hádzem desať korún do čiapky topiacemu sa starcovi.

Ejakulácia mŕtvych chodcov,

Mechanická melódia (*pin kódu*), ktorá prehluší aj volanie o pomoc. Nevládzem sa pozeráť, *Lou*.

Improvizácia sna?

Distribúcia ľahostajnej drogy, po ktorej ešte viac zmršťujem vrásky, zamotávajúc sa do odkrvenej žily? Porušujem všetky etické pravidlá? Ale aké, *Lou?*

(*Prosím, odpíš mi v čo najbližšom čase. Čakám!*)

Tvoje ticho.

XXI.

Studený asfalt, po obliznutí neúplnej noci, chladí spánky – (*zmluj sa!*).

Nad strateným bezdomovcom,

ktorý sa živí iba dymom z vyhasnutých pouličných lúčok.

A súmrak ťaží každé deravé vrecko,
každú myšlienku obzrieť sa pod nohy,
prstom si zaseknúť viečko,
ktoré v spomalenej frekvencii upadá do polotmy.
Spánku na konci staroby.

Hľa, pozri cez presolenú slzu,
cez rodiači sa úsvit, čo puká oblohe v pľuzgieroch
(*nehanbi sa. Si tu sám*). Stojíš pred výkladom a
voláš do skla,
čakajúc najnovšiu ozvenu od Eurotelu (*aktivujte si
program ty a ja*).

Si zasnený gladiátor, ktorému krivý úsmev svieti v žltej
Dávidovej hviezde.
(*Živá komunikácia ustúpila.*) V plnom slove
sa schúlila do morskej šeptajúcej mušle.
(*Dopi! Studený pot.*)
Stačí sa odtrhnúť v oceľovom hlase,
zaprieť jedno bezdrôtové slovo
a prinavrátiť telefónom šumiace more.

XXII.

Pád z vysokého stromu. Dole. Padajúc
doprostred októbrovej (*impresie*) ako opuchnutá
kôra, ktorá (*tak blízko teba*) odpudzuje dotyk.

Dotýkaj sa! Čerstvo natretá jeseň.

Len márne, plynúcej preteká miazga cez dúhovky,
cez napnuté zrenice, ktoré otváraš dovnútra. Okom
neuvídiš. Srdcom neroztlačíš, jednu jedínú farbu.
(*Ale čo ak*) štetec odmietne pohyb?
Čo ak sinko odmietne popáliť kožu?
Čo ak novonarodené dieťa odvrhne kolíska
a následne sa z hrobu zdvihne žĺč z jeho kostí?
Čo ak vietor poriadne nenapne pľúca?
Čo ak melódia, ktorú zatiaľ nepočuješ, by ti mohla
priniesť pokoj.
Čo ak? Čo ak? (*Čo budeš robiť bez Éčka?*)

(*Teen Age Riot*) smutnieš čoraz viac,
upadáš do jesennej apatie? Do priestoru medzi,
kde sekundová ručička neodklepne súhlas?
Lenže aj tam sa (*ti*) roztrasie hlas,
koža zhrubne a celá oceľová kostra sa zosype.

Úplne stačí, ak sa očami uprieš na melancholický
ciferník. Hodiny sa nemýlia.

Krjela. Časopis Klubu mladých autorov pri Knížnici Gašpara Fejérpataky-Belopotockého v Liptovskom Mikuláši. Autor tohto čísla: Peter Cibák. Číslo 12. Vyšlo v decembri 2003.